

τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργῶν τῆς εἰρήνης.

— Ἀκριβῶς.

Ὁ Λουδοά, σχεδὸν ἀπεπνίγετο ἐνῶ ἀπῆντα :

— Μεγαλειότατε, ἐκτὸς τοῦ ἀδυνατοῦ, θὰ πρᾶξω τὰ πάντα, ὅπως ὑπηρετήσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

Καὶ ὁ Λουδοά ἐκλείπει τὸ χροτοφυλάκιόν του μετὰ κινήματος νευρικοῦ, ὅπερ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ, μεθ' ὅλας τὰς ὑπερκαθάρσεις προσπαθείας, ἅς, ἀπὸ τινων στιγμῶν κατέβαλλεν.

— Μὴ τὸ κλείσετε, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' μετὰ τῆς συνήθους προστακτικῆς ἀπαθείας του. Ἄς ἐργασθῶμεν.

— ὦ, Μεγαλειότατε, ἔφερον πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ἐργασίαν, ἥτις καθίσταται νῦν ἀνωφελής. Εἶχον εὐρεὶ χρήματα· ἀλλὰ τί χρειάζονται τὰ χρήματα εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος;

Οἱ λόγοι οὗτοι θὰ ἦσαν αὐθάδεις, ἂν ὁ Λουδοά δὲν ἤθελε τοὺς συνοδεύσει διὰ γέλωτος ἢ μᾶλλον διὰ βρυχηθμοῦ προσποιουμένου τὴν ἐκκρηξίν γέλωτος.

— Χρήματα; ποῦ εἶνε αὐτά; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, περιφρονῶν ὡς λέων τοὺς κρωγμοὺς τοῦ ὀργισθέντος ταῶ.

— Ποῦ εἶνε; Τὰ ἔχουν, Μεγαλειότατε, οἱ προμηθευταί, οἵτινες τὰ ἤντησαν ἀπὸ τὰ θησαυροφυλάκια τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Ἐπέβαλα εἰς αὐτοὺς τοὺς κυρίους συνεισφοράν ἐξ ὀκτῶ ἑκατομμυρίων λιβρῶν καὶ μὲ ἡυχάρισθον, διότι τοὺς ἄφησα τὰ ὑπόλοιπα. Ἰδοὺ τὸ διάταγμα· τὰ χρήματα θὰ εἰσπραχθῶσιν εἰς πρῶτην ζήτησιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Ὁ βασιλεὺς ἔλαβε τὴν γραφίδα καὶ ἐπεκύρωσε τὸ διάταγμα ἀδιστακτικῶς. Ἐνῶ ὑπέγραφε, τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἐπὶ ἐγγράφου, ὅπερ ἴσως ὁ Λουδοά εἶχεν ἀφήσει ἐπὶ τῆς τραπέζης οὐχὶ ἀσκόπως.

Ὁ πανοῦργος ὑπουργὸς τὸ ἀπέσυρε παρὰ ταῦτα.

— Διατί ἀποσύρετε αὐτὸ τὸ ἐγγράφον; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς ἐκπληκτος.

— ὦ, Μεγαλειότατε, δὲν εἶνε τίποτε· εἶνε μία ἐκθεσις τῆς ἀστυνομίας.

— Καὶ τί περιέχει;

— Τίποτε νέον, Μεγαλειότατε, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἤξεῖρα πῶς εὐρίσκεται ἐδῶ· θὰ τὸ ἔθεσα ἐν περὶδρομῇ.

— Μοῦ ἐφάνη ν' ἀνέγνωσα τὴν λέξιν ἀπαγωγῇ.

— Τῷ ὄντι, Μεγαλειότατε, ἀλλ' ἅς ἀφήσωμεν αὐτό, σὺς παρκακῶ.

— Τέλος πάντων, κύριε, ἐπιμένω ν' ἀναγνώσω αὐτὸ τὸ ἐγγράφον.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει τὸ δικαίωμα· τὴν προειδοποιῶ ὅμως ὅτι τίποτε δὲν θὰ ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτοῦ, ὅπως οὐδ' ἐγὼ.

Ὁ βασιλεὺς ἤρχισε ν' ἀναγινώσκει, ὁ δὲ Λουδοά τὸν παρηκολούθει διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐνῶ προσεποιεῖτο ὅτι ἠρέυνα εἰς τὰ ἐγγράφα του.

— Τί εἶν' αὐτὸ ὅπου βλέπω! εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Ἀπήγαγον, ἀρπάσαντες ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν χωροφυλάκων μίαν δεσμώ-

τιδα, ἣν μετέφερον ἀπὸ τῆς Βαστίλλης εἰς τὸν πύργον τῆς Περόννης.

Ὁ Λουδοά δὲν ἀπῆντησεν, ἐξακολουθῶν νὰ ἐρευνᾷ.

— Βιολέττα Γιλβέρτου, σύζυγος τοῦ προμηθευτοῦ Δεδῶτ'· ποία εἶνε αὕτη ἡ γυνή;

— Μεγαλειότατε, εἶνε μία γυνὴ φωραθείσα ἐπὶ μοιχείᾳ μετὰ τινος κατασκόπου τοῦ πρίγκιπος τῆς Ὁράνζης. Ὁ σύζυγος τὴν κατεμήνυσεν· συνελήφθη καὶ εὐρίσκετο εἰς τὴν Βαστίλλην, ὅπου ἐσκόπευον νὰ τὴν ὑποβάλω εἰς ἀνάκρισιν.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, Μεγαλειότατε, ἔφθασε μία διαταγὴ νὰ μετενεχθῇ ἡ δεσμώτις εἰς Περόννην· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἱκετεύω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα νὰ παραβλέψῃ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Διαταγὴ τίνος; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, οὐτινος ἡ περιέργεια ἐξηγείρετο ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ὑπουργοῦ.

— Τοῦ Πονσαρτραίν, Μεγαλειότατε, ὀρίζουσα νὰ συνοδεύσῃ τὴν γυναῖκα ταύτην δύο μόνον χωροφύλακες, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ σκανδάλου κατὰ τὴν διάβασιν τῆς· κυττάξατε, Μεγαλειότατε, εἶνε γεγραμμένον εἰς τὴν διαταγὴν τὸ τοιοῦτο. Οὕτω δέ, ἐδῶ πλησιέστατα, παρὰ τὸ Σαντιλλύ, τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, ἔρριψαν κάτω τῆς ἀμάξης τοὺς ὀδηγοῦντας τὴν δεσμώτιδα χωροφύλακας, ἡ δὲ γυνὴ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς, ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι μετέβη εἰς Περόννην. Ἰδοὺ διατὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ συνοδεύῃ μεγαλειτέρα φρουρὰ τοὺς τοιαύτης σημασίας δεσμώτας.

— Πῶς! ὁ Πονσαρτραίν ἔδωκεν αὐτὴν τὴν γελοῖαν διαταγὴν;

— Τὸν ἠρώτησα σήμερον τὸ πρωὶ μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς ἐκθέσεως τῆς ἀστυνομίας, μοῦ ἀπῆντησε δὲ ὅτι ἐδέησε νὰ ἐνδῶσῃ εἰς τὴν γενομένην αὐτῇ ἄκαταμάχητον σύστασιν.

— Παρὰ τίνος;

— Ἄ, Μεγαλειότατε! ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σιωπήσω.

— Τοῦλάχιστον θὰ μοῦ εἴπητε, τὸ ὄνομα τοῦ ἀπαγωγέως.

— Ἦσαν δύο· ἀλλὰ τὸν ἓνα μόνον θὰ ὀνομάσω.

— Ἀστειεύεσθε, κύριε;

— Θεὸς φυλάξῃ, Μεγαλειότατε! οὐδέποτε ἄλλοτε θ' ἀστειευθῶ με αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὸ ὅποῖον μοῦ ἐγένετο πρόξενον κακῶν· ἰδοὺ διατὶ ἤθελα ν' ἀποκρύψω ἀπὸ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα αὐτὸ τὸ ἐγγράφον, εἰς ὃ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, πολμηρότερος ἐμοῦ, ἀναφέρει τὸ ἐπιφοβὸν αὐτὸ ὄνομα καὶ τὸ τοῦ συνενόχου του.

Ὁ βασιλεὺς διέτρεξεν ἀπληστώως τὰς τελευταίας γραμμὰς τοῦ ἐγγράφου.

«Βελαίρ, μουσικός, ἐραστὴς τῆς δεσμώτιδος... εἶτα Λαβερνῇ».

— Πάλιν αὐτός! ἀνέκραξεν.

— Οἱμοί! ναί, Μεγαλειότατε, πάλιν.

Καὶ τὴν φορὰν ταύτην δὲν θὰ μοῦ εἴπουν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀφορμή.

— Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι τὸν εἶδον χθὲς κατὰ τὴν ἔγερσιν μου.

— Πιθανόν, Μεγαλειότατε· ἐδέησεν ὅμως νὰ λάβω πληροφορίας, μὴ πειθόμενος ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς ἀστυνομίας καὶ δυστυχῶς ἔμαθον ὅτι ὁ κύριος Λαβερνῇ ἀνεχώρησεν ἐκ Βερσαλλιῶν χθὲς τὴν ἐσπέραν καὶ δὲν ἀνεφάνη ἔκτοτε ὅπως καὶ ὁ συνενόχος του.

Μόλις ἐτελείωνε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἡ κυρία Μαιντενὼν ἀνῆρχετο μειδιῶσα τὰς τρεῖς βαθμίδας, αἵτινες ἦγον πρὸς τὴν χλοερὰν σκιάδα.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBBY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Ὡστε ἔχω μίαν ἀποστολὴν; ἠρώτησεν ὁ Βορισῶφ μειδιῶν βεβαιωμένως. Χαίρω ὅτι τὸ ἔμαθα. Αὐτὸ μὲ κάμνει νὰ καυχῶμαι.

— Εἴθε, καθὼς φαίνεται, ἐπιφορτισμένος νὰ προσέχετε τοὺς μηδενιστάς.

— Διάβουε, πάντα τοὺς προσέχω, διότι ἔκαμαν ἀρκετὰ πρό τινας.

— Εἰς τὴν Ρωσίαν, ἀλλὰ σεῖς ἔχετε μὲ τοὺς ἐδῶ μόνον νὰ κάμετε, πάντοτε καθὼς μοῦ ἔλεγεν ὁ στρατηγός.

— Λυποῦμαι πολὺ, φιλάττη μου, ἀνέκραξεν ὁ Μουριατίν ὅτι δὲν μὲ τὰ εἶπατε αὐτὰ εἰς τὴν Ἑλβετίαν διὰ νὰ γελᾶσω λίγὸ μὲ τὸν στρατηγόν σας.

— Ὡστε δὲν τὰ πιστεύετε; ἠρώτησεν ἡ κυρία δὲ Γὰρς μὲ ὕφος ἀθῶν.

— Πιστεύω ὅτι ὁ φίλος μου Βορισῶφ ἔχει μίαν ἀποστολὴν εἰς Παρισίους... μίαν ἀποστολὴν ἀνευ κόπου. Ἐχει εἰσόδημα ἑκατὸ περίπου χιλιάδων ρουβλίων καὶ μὲ αὐτὰ σπουδάζει τὰς ὥραιας γυναῖκας τοῦ τόπου αὐτοῦ ὅπου ἀπαντᾷ κανεῖς, ὅλα τὰ εἶδη τῆς ὠραιότητος. Ἐκαμε πολλὰς περιεργολάτας ἀνακαλύψεις καὶ τώρα καταγίνεται νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον του.

Πιστεύω μάλιστα ὅτι δὲν μὲ κρίνῃ ἀνίκανον νὰ τὸν βοηθήσω εἰς τὰς ἐρεῦνας του, συνεπέραναν ὁ Μουριατίν, γελῶν ἀπὸ καρδίας.

— Ἄν ἤμουν βεβαία ὅτι λέγετε τὴν ἀλήθειαν, ἐπιθύρουν ἡ ὥραία μελαγχροινή, θά... ἀλλὰ πρέπει νὰ διαμαρτυρηθῇ ὁ φίλος σας, ἐνῶ μιλεῖτε σεῖς.

— Νὰ διαμαρτυρηθῇ! ἀνέκραξεν ὁ Βορισῶφ ἀναλαβὼν τὴν ψυχραιμίαν του. Ἀπ' ἐναντίας. Θέλω νὰ μὲ νομιζετε ὡς τὸν γενικὸν Διευθυντὴν τῆς ρωσικῆς ἀστυνομίας καὶ τότε θὰ σας ἀποδείξω ὅτι ὁ βαθμὸς μου δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ πηγαίνω μαζί σας ὅπου καὶ ἂν θέλετε.

— Δόξα τῷ Θεῷ! νὰ σωστὴ ὁμιλία, εἶπεν ἡ μελαγχροινὴ, καὶ ὅμως δὲν μαντεύετε πόσον μ' εὐχαριστεῖτε.

Σὰς πιστεύω, φίλτατε συνταγματάρχα. Δὲν εἶσθε πολιτικὸς πράκτωρ. Ὁ στρατηγὸς ἦτο ἀνόητος... ὅχι ὅμως καὶ τόσον... ἐπειδὴ εἶχε καὶ τοὺς λόγους τοῦ νὰ σὰς κακολογήῃ. Ἡξεύρε πῶς σὰς εἶχα παρατηρήσει καὶ ἦτο ζηλότυπος. Τώρα ὅμως ποῦ γνωρίζω τί νὰ παραδεχθῶ, θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς περιστάσεως, ὁ ὅποια μὲ ἔκαμε νὰ συναντήσω σὰς καὶ τὸν φίλον σας. Πιθανόν ὅτι θὰ μείνω πολὺ ὀλίγον καιρὸν εἰς Παρίσιους καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν περάσωμεν μαζὺ τὸν καιρὸν αὐτόν.

— Ὡ, καὶ μεῖς! εἶπεν ὁ Μουριατίν.

— Ὡστε ἔμπορῶμεν νὰ διασκεδάσωμεν κατὰ τὴν διαμονὴν μου, ἐνῷ ἂν ὁ συνταγματάρχης ἦτο ἀντιπρόσωπος τῆς ἀστυνομίας, τότε, σὰς τὸ ὁμολογῶ, μὲ μεγάλην μου λύπην δὲν ἤθελα τὸν δεχθεῖ.

— Καὶ ὅμως δὲν θὰ εἶχατε τίποτε νὰ φοβηθῆτε ἀπ' αὐτόν, διότι ἐπὶ τέλους, δὲν συνωμοτεῖτε σεῖς κατὰ τῆς χώρας μας.

— Καὶ ποῦ τὸ ἔξεύρετε; εἶπεν ἡ κυρία Γὰρς μετὰ μειδιάματος ἀναλύνοντος ἅπαντας τοὺς παγετῶνας τοῦ Λευκοῦ ὅρους.

— Μάτια καθὼς τὰ δικά σας εἶνε πλασμένα διὰ τὸν ἔρωτα καὶ ὄχι διὰ συνωμοσίας.

— Ἐχετε δίκαιον. Ἡ πολιτικὴ δὲν ἀξίζει τοῦ ἔρωτος καὶ δὲν ἔχω καθόλου σκοπὸν ν' ἀνατρέψω τὰς κυβερνήσεις. Μπορῶ ὅμως νὰ λυποῦμαι τοὺς προγεγραμμένους, τοὺς ἐξορίστους, καὶ νὰ μὴ θέλω νὰ ζῶ ἐν σχέσει μὲ τοὺς διώκτας των.

— Ὡ! ἂν τοὺς ἡξεύρατε, αὐτοὺς τοὺς ὁποίους λυπεῖσθε.

— Τοὺς γνωρίζω... ἡ διὰ νὰ ὁμιλήσω ἀκριβέστερον, ἐγνώρισα μερικοὺς.

— Ποῦ; εἰς τὴν Ἑλβετίαν; ἠρώτησεν ὁ Μουριατίν.

— Εἰς τὴν Ἑλβετίαν καὶ εἰς τὸ Παρίσι, ἀπῆντησεν ἡσυχῶς ἡ κυρία Γὰρς. Οἱ δύο Ρῶσοι ἀντήλλαξαν λαθραῖον βλέμμα καὶ ὁ Μουριατίν ἀνέκραξεν.

— Τί! καὶ εἰς τὸ Παρίσι ἀκόμη. Ὑπέθετα ὅτι τὸ γενικὸν ἐντευκτήριόν των ἦτο ἡ Γενεύη.

— Καὶ γὰρ αὐτὸ ὑπέθετα, ἀλλ' ἐγνώρισα ἐδῶ τὸ περασμένον ἔτος, ἕνα πρόσωπον, τὸ ὅποιον εἰργάζετο βέβαια διὰ τοὺς μηδενιστάς.

— Καὶ σὰς ἐξέλεξε διὰ νὰ ἐμπιστευεταὶ τὰ μυστικά του; ἠρώτησεν ὁ Βορισῶφ μετ' ἀμφιβολίας.

— Ὁχι. Ἡ τύχη μόνη μ' ἔκαμε νὰ γνωρίσω μυστικὸν τὸ ὅποιον δὲν ἐζήτουν κἀν. Καὶ τὸ μυστικὸν αὐτὸ τὸ ἐλθσμύνησα ἐκουσίως.

— Ἀν ἐλέγαμεν τίποτε ἄλλο εὐθυμότερον.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Μουριατίν, ἀλλὰ θὰ κάνωμεν καλὰ νὰ χαμηλώσωμεν τὴν φωνὴν μας. Ἡ αὐλαία ἐσηκώθη πρὸ τῆς ὥρας καὶ δὲν ἀφίνομεν τοὺς γείτονάς μας ν' ἀκούσουν.

Πράγματι δὲ ὡς προνοητικὸς ὁ Ἰβάν

Ἰβανόβιτς, ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ ὁμιλήσῃ ὑψηλοφώνως περὶ ἐνίων ζητημάτων ἐν τῷ θεάτρῳ.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν ἡ κυρία μὲ τοὺς λάμποντας ὀφθαλμούς, δὲν ἀφίνομεν τοὺς ἄλλους ν' ἀκούσουν καὶ περὶ πλέον δὲν ἀκούομεν καὶ μεῖς τίποτε ἀπὸ τὴν μουσικὴν τοῦ Μάγερμπερ καὶ εἶνε κρίμα.

— Καὶ ἐπιθυμεῖτε πολὺ ν' ἀκούσετε τὴν θεῖαν αὐτὴν μουσικὴν; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης, ἀρχίζων νὰ σκέπτετε ὅτι ἡ κυρία δὲ Γὰρς ἡξίζει πλεονέκτον ἢ ὅλα τὰ μελοδράματα τοῦ κόσμου.

— Παρὰ πολὺ, ἂν καὶ τὴν ἡξεύρω ὅλην ἐκ στήθους, ἀπεκρίθη ἡ ὠραία μελαγχροινὴ στρεφομένη πρὸς τὴν σκηνήν.

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη δὲν ἡχάριστει τοὺς δύο Ρῶσους.

Ἦθελον νὰ τὴν ἐρωτήσωσιν ἀκόμη τόσα πράγματα.

Ὁ Βορισῶφ μάλιστα δელεασθεὶς καὶ ἐκ τῆς ἀπερισκεψίας τῆς τὴν εὑρίσκειν ἄλλως τε καὶ θελκτικωτάτην.

Δὲν ἐνθυμεῖτο ὅτι συνῆντησεν ἄλλοτε γυναῖκα, ἡ ὅποια τόσῳ πολὺ νὰ τῷ ἀρέσῃ καὶ τόσῳ νὰ τοῦ κινήσῃ τὴν περιέργειάν του.

Ν' ἀγαπᾶται δὲ ὑπὸ τοῦ λατρευτοῦ ἐκείνου προσώπου καὶ συνάμα ἐπωφεληθῇ τῆς κατακτήσεώς του, ὅπως ἐπανακτήσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ τρίτου τμήματος, ὅποιον ὄνειρον.

Τὸ σπουδαιότερον ὅμως δὲν εἶχεν ἔτι ἐπιτελεσθεῖ.

Ἡ ἰδιότροπος ὠραία, ἀφοῦ ἐπέρριψεν εἰδὸς τι ἐρωτικῆς ἐκδηλώσεως πρὸς τὸν Βορισῶφ, ἐσιώπησεν, ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ ἀκούσῃ μουσικὴν.

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τὴν ἐκπαινεύωσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἐκμυστηρεύσεων, πρᾶγμα δύσκολον ἔτι καὶ διὰ διπλωμάτας, καὶ ὁ συνταγματάρχης ἀπηλπίζετο ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ.

Ὁ Ἰβάν Ἰβανόβιτς ὅμως τὸν ἐνεθάρρυνε διὰ τοῦ βλέμματός καὶ διὰ χειρονομιών, ἐνῷ ἡ κυρία δὲ Γὰρς στηριζομένη ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ θεωρείου παρεδίδοτο εἰς μουσικὸν ρεμβασμόν.

Εἶνε ἀληθές δὲ ὅτι ὁ Ἰβάν ἠγνόει ὅτι ὁ Μάξιμος Δορζερ ἐπλανᾶτο εἰς τὸν διάδρομον τῶν θεωρείων ἀναζητῶν τὴν λείαν του.

Ὁ Μάξιμος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ φύγῃ ἀπὸ τοῦ βήθους τῆς ὀρχήστρας ἵνα πλησιέστερον ἐπιτηρῇ τοὺς ὑπόπτους, οἱ ὅποιοι τὸν ἀψηχόλουν. Εἶχε μάλιστα τὴν τόλμην νὰ ζητήσῃ πληροφορίας παρὰ τῆς θυρωροῦ καὶ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὸ θεωρεῖον ὅπου ἔμενεν ἡ μελαγχροινὴ τοῦ σκέτιν καὶ οἱ δύο ἐκ τύχης συνοδοὶ τῆς.

Ἐὰν ἡ κυρία καὶ οἱ φίλοι τῆς ὑποπτεύοντο ὅτι ἦτο ἐκεῖ ἤθελον ἀλλάξει ἀμέσως τακτικὴν, ἐπειδὴ ἕκαστος αὐτῶν εἶχε λόγους ἰδιαιτέρους νὰ τὸν φοβῆται.

Ἄλλως δὲ ὁ Μάξιμος ἀνεκύκα ἐν τῇ κεφαλῇ του πλῆθος σχεδίων. Ἦθελε νὰ μὴ χάσῃ τὰ ἔγνη τῆς κυρίας Σερζάν, ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία Σερζάν νὰ μὴ τὸν ἰδῇ, πρᾶγμα

τὸ ὅποιον πεπειραμένος ἀστυνομικὸς ὑπαλληλος, μόλις ἐδύνάτο νὰ ἐπιτύχῃ.

Καὶ ὁ ταλαίπωρος δὲν εἶχεν ἔτι ἀποφασίσει. Ἐπερίμενε νὰ ἐμπνευσθῇ ἐκ τῶν περιστάσεων.

Ὁ Μουριατίν ἀναζητῶν μέσον ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν ἐνδιαφέρουσαν συνδιάλεξιν, καὶ ὁ συνταγματάρχης τοῦτο καὶ αὐτὸς ἐπιθυμῶν, ἴσταντο θαυμάζοντες τὴν ἐλληνικὴν κατατομὴν καὶ τὴν ροδαλὴν ὄψιν τῆς κυρίας δὲ Γὰρς.

Αἰφνης στρέφουσα τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῆς σκηνῆς πρὸς τὸν λατρευτὴν τῆς.

— Ἐξεύρετε τί σκέπτομαι; ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ Βορισῶφ, ἔξεύρω ὅμως ὅτι ἐγὼ σκέπτομαι σὰς.

— Συλλογίζομαι αὐτὴν τὴν δραματικὴν σκηνὴν τῆς τετάρτης πράξεως, καὶ λέγῳ ὅτι τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν πραγματικὸν βίον ὑπὸ μικρὰν παραλλαγὴν.

— Μμ, ἐψιθύρουν ὁ Μουριατίν, τὰ πάθη κατηνύσθησαν πολὺ ἀπὸ τῆς νυκτὸς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

— Νομίζετε; Ἐγὼ φαντάζομαι ὅτι τίποτε δὲν ἤλλαξε. Ἐκ τοῦ ἔρωτος καὶ καὶ τῆς πολιτικῆς θὰ προέλθουν τραγωδίαί ἐπίσης συγκινητικαὶ ὡς οἱ Οὐγενότοι.

Ὑποθέσατε, παραδείγματος χάριν, ὅτι μία μηδενίστρια ἀγαπᾷ ἕνα ἀξιώματικόν.. ἕνα ὑπασπιστὴν τοῦ Τσάρου. Γνωρίζει ὅτι ὑπὸ τὰ ἀνάκτορα ὑπάρχει δυναμίτις καὶ ὅτι θ' ἀνατιναχθῶσιν εἰς τὸν ἀέρα. Ὁ ἐραστὴς τῆς ἔχει ὑπηρεσίαν εἰς τ' ἀνάκτορα καὶ εἶνε πλησίον τῆς. Θέλει ν' ἀπέλθῃ. Τὸν κρατεῖ. Τὴν ἐρωτᾷ. Καὶ ἰδοὺ ὅτι εὐρίσκεται πρὸ τοῦ διλήμματος: Νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ καταστραφῇ ἢ νὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸν τῶν συνωμοτῶν.

— Αὐτὸ πράγματι ὁμοιάζει μὲ τὴν τετάρτην πρᾶξιν, εἶπε μειδιῶν ὁ συνταγματάρχης. Μὲ συγχωρεῖτε ὅμως νὰ σὰς πῶ ὅτι πολὺ ποιητικῶς παριστάνετε τὰ πράγματα, αἱ γυναῖκες αὐταὶ ἔχουν τὰς μάλλον πεζὰς ἰδέας, περὶ ὅλων τῶν πραγμάτων καὶ πρὸ πάντων περὶ τοῦ ἔρωτος.

Θυσιάζουσιν ὅλα τὰ αἰσθήματα τοῦ κόσμου πρὸ τῆς ἡδονῆς καὶ τοῦ συμφέροντος.

Δὲν ἡξεύρετε ἴσως ὅτι ἔφθασαν μέχρι καὶ νὰ κλέψουν. Καὶ ὅμως τὰ χθεσινὰ ρωσικὰ φύλλα διηγοῦνται ὅτι κατεδικάσθησαν ἑξ' ἀπ' αὐτὰς ὠραία καὶ τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν. Ἦσαν συνένοχοι κλοπῆς, γενομένης ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ κυβερνείου Χερσῶν.

Οἱ φίλοι των εἶχαν σκάψῃ ὑπόνομον καὶ ἀφῆρεςαν τέσσαρα ὡς πέντε ἑκατομμύρια φράγκα.

Ὅλοι δὲ τώρα θὰ πάγουν εἰς τὴν Σιβηρίαν, καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι οὐδὲ οἱ ἄνδρες ὁμοιάζουν τοῦ Ραοῦλ οὔτε αἱ γυναῖκες τὴν Βαλεντίνην τοῦ μελοδράματος τοῦ Μάγερμπερ.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Γὰρς, κλέπτουν, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ὑπόθεσίν των.

— Πῶς τὸ ἔξευρετε; ἠρώτησεν ὁ συναγματοάρχης.

— Μία ἀπ' αὐταῖς μὲ τὸ εἶπε.

— Καὶ εἶχε ἐραστὴν;

— Ναί. Καὶ ἀκριβῶς νομίζω, ὅτι καὶ παρόμοιον συνέβη μεταξύ των, ὅπως καὶ εἰς τὴν σκηνὴν τῶν Οὐγενότων.

— Ἀλήθεια; Ἄν μᾶς διηγήσῃ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν, ἥθελα εὐχαριστήσῃ πολλὴν νὰ ἀναγνωρίσω ὅτι κατηγορῶ ἀδίκως τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, λέγων ὅτι δὲν εἶνε ἄξιοι τοιούτων αἰσθημάτων.

— ὦ! νομίζω, ὅτι ἡ περίστασις δὲν ἦτο ἡ αὐτὴ καθὼς καὶ εἰς τὸ μελόδραμα. Κατ' ἀρχὰς ὁ ἐραστὴς δὲν εἶχε νὰ ἐκλέξῃ μεταξύ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔρωτος. Δὲν συνωμῶται καὶ οὐδὲ κατεπίεζον τοὺς ἀδελφούς του. Ἡ ἐρωμένη του ὅμως ἀπήτησε νὰ θυσιάσῃ πρὸς χάριν τῆς τὴν τιμὴν του καὶ ἐπέισθη.

— Μὲ ἄλλους λόγους ἐκλεψε διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ.

— Σχεδὸν αὐτὸ συνέβη. Καὶ ὁ δυστυχὴς ἐτιμωρήθη σκληρῶς. Ἦναγκάσθη νὰ φύγῃ, ἡ τουλάχιστον ἐγένετο ἄφροντος. Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἐφρόντισε πλέον περὶ αὐτοῦ.

— Καὶ εἶνε Ρῶσσος αὐτός; ἠρώτησεν ὁ Μουριατίν μετ' ἡθους ἀδιαφόρου.

— Ὁχι. Εἶνε Γάλλος. Ἐμαθα ὅμως πολὺ ἀόριστα τὸ τέλος τῆς ἱστορίας αὐτῆς. Ἐφυγα ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ δὲν ἐφρόντισα πλέον, καὶ ὅμως ἤθελα νὰ μάθω τὴν λύσιν.

— Τίποτε δὲν σὰς ἐμποδίζει νὰ πληροφορηθῇτε, τώρα ποῦ ἐπεστρέψατε.

— Θὰ πληροφορηθῶ ἀνωφελῶς. Ἡ γυναῖκα θὰ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἐπειτα δὲ αὐτὴ ἡ ἱστορία μ' ἐλύπησε πολὺ καὶ γὰρ ἤλθα ἐδῶ διὰ νὰ διασκεδάσω. Ἐπιθυμῶ τὰς ἡδονὰς τὰς μάλλον ἰδιοτρόπους. Ἦθελα νὰ ζήσω μερικὰς ἡμέρας ὅπως οἱ ἄνδρες Γελαῖτες; Ὁμιλῶ πολὺ σοβαρά. Ἐχω σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ δειπνήσω, νὰ μεθύσω, νὰ τρέξω εἰς τοὺς δημοσίους χορούς.

— Ὁχι μόνον, ἐλπίζω.

— Διατί ὄχι; Αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ διασκεδάσω. Δὲν ἤξεύρω ὅμως ἂν θὰ τολμήσω...

— Θέλετε νὰ σὰς συνοδεύουν δύο σύντροφοι ἐχέμυθοι;

— Σεῖς καὶ ὁ φίλος σας, δὲν εἰν' ἔτσι;

— Ἀκριβῶς. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ εὐρῇτε καλλιτέρους. Καὶ μετὶ τὴν ἡδονὴν μόνον ζητοῦμεν καὶ θὰ σὰς συνοδεύσωμεν, χωρὶς ὀπισθοβουλίας.

— Ἄν ἤμουν βεβαία.

— Μὴ ἀμφιβάλλετε... Πότε ἀρχίζομεν; Ἀπόψε!

— ὦ, ἀπόψε δὲν ἔχει πουθενὰ χορὸν μετῃμφισμένων.

— Μποροῦμεν ὅπως δήποτε νὰ δειπνήσωμεν. Καὶ ἂν εἶχατε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ δειπνήσωμεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Βινιύ, τὸ ὅποιον ἔξευρετε...

— Εὐχαριστῶ. Δὲν δειπνῶ παρὰ εἰς τὸ ἐστιατόριον ἢ τὸ σπῆτι μου.

— Σπῆτι σας; Καὶ γὰρ ὑπέθετα ὅτι εἴσθε περαστική.

— Ἀλήθεια, ἀλλ' ἔχω πάντοτε εἰς τὸ Παρίσι σπῆτι διεσκευασμένον, ὡς ἂν διαμένω διαρκῶς. Καὶ ἐγὼ ἔχω μέγαρον καὶ ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὸ δικόν σας. Ἐξευρετε ποῦ εἶνε ἡ ὁδὸς Ζουφρουά;

— Ἡ ὁδὸς Ζουφρουά;

— Ναί, μεταξύ τοῦ μουλβάρ Μακέρμπ καὶ τῆς λεωφόρου Βιλλιέρ. Ἐγὼ ἐκεῖ ἔνα μέγαρον, ὄχι βέβαια καθὼς τὸ ἰδικόν σας, ἀλλ' ὅπως δὴποτε ἀρκετὸν γιὰ μέ, ἀφοῦ εἰμαι μόνον.

— Καὶ ὁ στρατηγός; ἠρώτησεν ὁ Μουριατίν γελῶν.

— Ὁ στρατηγός οὗτ' ἐπάτησε τὸ πόδι του ἐκεῖ. Μποροῦσα νὰ τὸν ὑποφέρω ὡς συνταξιδιώτην, ἀλλὰ εἰς τὸ Παρίσι ἀδύνατον.

— Καὶ δὲν τοῦ εὐρήκατε διάδοχον;

— Ποτέ. Ἐκέρυξα τὴν ἀνεξαρτησίαν μου, δὲν θέλω κύριον, καὶ ἔστω καὶ δι' ὀλίγον χρόνον. Ζῶ μόνον, σὰς λέγω, καὶ ἂν ἀμφισβάλlete, σὰς προσκαλῶ νὰ δειπνήσωμεν ἀπόψε εἰς τὸ μικρὸν μέγαρόν μου.

— Ἐξευρετε πῶς μοῦ ἐρχεται νὰ δεχθῶ, εἶπε γελῶν ὁ συναγματοάρχης.

— Ἄν ἀρνηθῇτε θὰ μὲ δυσχερεστήσετε πολὺ. Ὑποθέτω ὅτι φοβεῖσθε τὴν κακὴν μου μαγειρικὴν, βεβαιωθῇτε ὅμως ὅτι εἶνε ἐξαιρετός καὶ τὸ δειπνον, τὸ ὅποιον θὰ σὰς προσφέρω, δὲν εἶνε ἐκ τοῦ προχείρου. Καθ' ἐσπέρας μὲ περιμένουν καὶ ἡ τράπεζα εἶνε στρωμένη, ὡς ἂν ἐπερίμενα φίλους. Σὰς εἶπα πῶς εἰμαι πλουσία. Σὰς προσθέτω λοιπὸν πῶς εἰμαι καὶ λαίμαργος.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

KAPAMZIN

ΝΑΘΑΛΙΑ Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ

Διήγημα

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ὁ Ὁ Ἀλέξιος ἠσπασθη τὴν χεῖρα τῆς Ναθαλίας. Ἡ νεῖνις ἐστέναξεν.

— Ἄ! διατί νὰ μὴ ἦνε ἐδῶ καὶ ὁ πατήρ μου! εἶπεν αὐτῇ, συνθλιβομένη ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ συζύγου της· πότε θὰ ἐπανιδώμεν αὐτόν; πότε θὰ μᾶς εὐλογήσῃ; πότε θὰ ἀσπασθῶ ἐνώπιόν του σέ, τὸν ἀγαπητὸν τῆς καρδίας μου;

— Ὁ πολυεὐσπλαγχνός Θεός — ἀπεκρίνατο ὁ Ἀλέξιος — ὅστις σέ ἔδωκεν εἰς ἐμέ, ἔσο βεβαία ὅτι θὰ εἰσακούσῃ τῶν πόθων μας. Ἄς ἐλπίσωμεν εἰς αὐτόν. Ἐκεῖνος θὰ συντελέσῃ, ὥστε νὰ πέσωμεν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρός σου καὶ δεχθῶμεν τὰς εὐλογίας του.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν προθάλαμον. Ἐκεῖ ἐκάθηντο οἱ ἄνθρωποι τοῦ μετὰ τῆς τροφῆς, ἥτις— πεισθεῖσα ὅτι δὲν ἦσαν οὗτοι λησταί, καὶ ὅτι τὰς μακρὰς μαχαίρας ἔφερον μόνον ὅπως ὑπερασπίζωνται κατὰ τῶν θηρίων τοῦ δάσους — δὲν ἐφοβεῖτο πλέον,

ἐσχετίσθη μετ' αὐτῶν, καὶ μετὰ ἰδιαζούσης ταῖς γραφαῖς περιεργείας, ἐζήτηι πληροφορίας περὶ τοῦ νεαροῦ αὐθέντου των, περὶ τῆς ἀφορμῆς τοῦ ἐρημικοῦ βίου του.

Ὁ Ἀλέξιος ἐπέλλισέ τι εἰς τὸ ὠτίον ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν τῇ προθαλάμῃ· τὴν γρατὶν ὠδήγησαν εἰς τὸ ἕτερον δωμάτιον.

Ὁ νεαρός σύζυγος ἐπανῆλθε πρὸς τὴν ἀγαπητὴν του, ἐβοήθησεν αὐτὴν νὰ ἐκδυθῇ—αἱ καρδίαι των ἔπαλλον—ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς λευκοτάτης χειρός... Ἀλλ' ἡ σεμνὴ μοῦσά μου καλύπτει διὰ λευκοῦ μανδηλίου τὸ πρόσωπόν της καὶ οὔτε λέξιν!...

Ἰερὰ καταπετάννυται αὐλαία, αὐλαία ἱερὰ καὶ ἀδιαπέραστος διὰ τοὺς περιέργους ὀφθαλμούς.

Σεῖς δέ, εὐδαίμονες σύζυγοι, ἐντροφᾶτε ἐν θερμαῖς ἐκστάσεσιν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν οὐρανίων ἀστέρων· ἀλλ' ἐστὲ σώφρονες! Εἶθε ἡ ἀγνὴ αἰδὼς νὰ διαμείνῃ μεθ' ὑμῶν ἀναποσπάστως, τὰ δὲ θαλλερὰ ἄνθη τῆς ἀπολαύσεως οὐδέποτε νὰ μακρυνθῶσιν ἐπὶ τῆς συζυγικῆς ὑμῶν παστάδος!

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἀνέλθει ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπέχυσεν ἐπὶ τῆς χιόνος ἐκτομύρια ἀκτινοβολούντων ἀδαμάντων· ἀλλ' ἐν τῇ κοιτῶνι τοῦ ἡμετέρου ζεύγους ἐπεκράτει ἔτι βαθεῖα σιγὴ.

Ἡ γρατὶ τροφὸς ἠγέρθη πρὸ πολλοῦ· δεκάκις ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν, ἠκροάσθη καὶ οὐδὲν ἤκουεν· ἐπὶ τέλους ἐσκέφθη νὰ κρούσῃ ἡσυχῶς καὶ εἶπεν ἀρκετὰ μεγαλοφώνως·

—Καιρὸς νὰ σηκωθῇτε, καιρὸς νὰ σηκωθῇτε!

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἡ θύρα ἠνεώχθη.

Ὁ Ἀλέξιος ἔφερεν ἤδη τὸν κυανοῦν ἐπενδύτην του· ἀλλ' ἡ ὠραία μας ἔκειτο ἀκόμῃ ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐπὶ μακρὸν δὲν ἠδύνατο νὰ τείνῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὴν γρατὶν αἰσχυρομένη—ἄγνωστον διατί. Τὰ ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς ῥόδα ὠχρίασαν ὀλίγον· εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της εἰκονίζετο ἀτονία καὶ ἀδυναμία τις—ἀλλ' οὐδέποτε ἡ Ναθαλία ὑπῆρξε τοσοῦτον θελακτική, ὅσον τὴν πρῶϊαν ταύτην.

Ἐνεδύθη, τῇ βοηθείᾳ τῆς τροφῆς της, προσηυχῆθη μετὰ δακρύων καὶ ἀνέμενε τὸν συζυγὸν της, ὅστις ἐν τῇ μετὰ τὴν νησχολεῖτο εἰς τὰ τῆς οἰκίας, διέταξε νὰ ἐτοιμάσῃσι γεῦμα καὶ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν οἰκιακὸν βίον.

Ὅταν ἐπέστρεψε πρὸς τὴν ἀγαπητὴν σύζυγόν του αὐτὴ ἐνηγκαλίσθη αὐτόν μετὰ τρυφερότητος καὶ τῇ εἶπε χαμηλῶς·

— Ἀγαπητέ μου φίλε! σκέπτομαι περὶ τοῦ πατρός μου, φεῦ! ἀναμφιβόλως θὰ λυπητῇ καὶ θὰ κλαίῃ!... πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ἀκούσω περὶ αὐτοῦ, ἐπεθύμουν νὰ μάθω...

Ἡ Ναθαλία δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν της, ἀλλ' ὁ Ἀλέξιος ἐμάντευσε τὴν ἐπιθυμίαν της καὶ χωρὶς νὰ βραδύνῃ ἐξαπέστειλεν εἰς Μόσχαν ἄνθρωπον, ἵνα φέρῃ πληροφορίας περὶ τοῦ βογιάρου Ματθαίου.

Ἀλλ' ἡμεῖς ἂς προλάβωμεν τὸν ἀπε-